

det har været Meningen med Revisionsparagrafen i Loven af 11 Februar 1863, at saadanne Misforhold, som i Lidernes Løb maatte være komne tilstede, og som navnlig maatte vise sig i, at de faste Eiendommens Skatter udgjorde et uforholdsmæssigt ringe Beløb i Sammenligning med det hele Skattebeløb, maatte ved Revisionen kunne rettes. Imidlertid gjentager jeg, at Administrationen, det høie Ministerium, har gjort en anden Fortolkning gjældende, og da Ministeriets Fortolkning jo har en afgjørende Betydning ved den Slags Spørgsmaal, saasom ingen Vedtægt kommer til at gjælde uden det høie Ministeriums Bifald, er det en Selvfølge, at Ministeriets opstillede Fortolkning har havt til Følge, at adskillige Kommuner, der allerede have faaet deres Vedtægter undertiden mod deres udtalte Ønske, af Ministeriet ere blevne henviste til at holde dem til Aaret 1853—62, og at Ministeriet endvidere ved den 5aarige Revision, der alt er foretaget for flere Vedtægters Bedkommende, har modsat sig, at man gik til en Forhøielse af de faste Eiendoms-skatter, uaet en saadan Forhøielse, efter hvad der forelaa, meget ofte kunde have været ønskelig. Under disse Forhold har derfor Udvalget ikke kunnet benegte Muligheden af, at ogsaa den sidste Del af Lovforslaget, som aabner de Kommuner, der alt have faaet deres Vedtægter stadfæstede, Udgang til at faae et muligt eksisterende Misforhold mellem de paa-gjældende Skatter rettet, kan have sin Betydning, og Udvalget tror jeg saa meget mere berettiget til at støtte Lovforslaget ogsaa i den Retning, som det ved de foreliggende statistiske Data er oplyst, at i ikke mindre end 49 af Landets Kjøbstad-kommuner ere Skatterne paa de faste Eiendomme gaaede ned under $\frac{1}{6}$ af samtlige Skatter, altsaa under det Minimum, som Loven af 1863 havde opstillet for Forholdet mellem faste Eiendoms-skatter og personlige Skatter. Udvalget har derfor troet, at man ogsaa her for disse Kommuner Bedkommende skulde give den i Lovforslaget fastsatte Tilladelse til med Ministeriets Samtykke at rette det bestaaende Misforhold. Det er Udvalgets Tro, at der af de Kommuner, som allerede have deres Vedtægter, ikke vil være Mange, der ville finde sig foranlediget til inden den korte Frist, der er sat, nemlig 1 Aar, at andrage om at komme til at forhøie Eiendoms-skatterne. Udvalget støtter sig i den Henseende ogsaa til de fremkomne Udtalelser fra Byraadene, idet endog Byraad, som tidligere havde ønsket at komme høiere op med Hensyn til Eiendoms-skatter, nu udtale, at, da det nu engang er blevet vedtaget og blevet tilvant i Kommunerne, finder man i alt Fald for Liden ikke Anledning til heri at gjøre nogen Forandring. Men paa den anden Side kan det neppe benegtes, og det fremgaar ogsaa af enkelte andre blandt Byraadenes Erklæringer, at de dog maatte kunne sætte Pris paa at have en saadan Tilladelse som den, der

omhandles i Lovforslagets 2den Del. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at der foruden de 12 Kjøbstadkommuner, som endnu ikke have faaet deres Vedtægter, er der endnu 21 Kjøbstadkommuner, der i de afgivne Erklæringer udtale sig til Gunst for hele det Lovforslag, her foreligger eller i alt Fald til Gunst for det Lovforslag, som forelaa i for her i Thinget, og i alt Fald ikke i væsentlige Retninger afveg fra det, her foreligger. Udvalget erkjender imidlertid, at der kan være delte Meninger, og der har ogsaa i selve Udvalget været delte Meninger om Lovforslagets Betydning og Berettigelse lige overfor Kommuner, der ikke have faaet deres Vedtægter, og lige overfor de Kommuner, der alt have faaet deres Vedtægter, og Udvalget har derfor anset det for rigtigst, at der foretages delt Afstemning over Lovforslagets tvende Afnit, og at disse omformes i to særlige Paragrafer. Derpaa gaar det af Udvalget under Nr. 1 stillede Ændringsforslag ud. Hvad angaar Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3, da hænge de sammen med den Opsættelse, jeg paa Udvalgets Vegne har tilladt mig at gjøre gjældende om Hensigten med Revisionsparagrafen i Loven af 11te Februar 1863. Lige overfor Administrationens Fortolkning har Udvalget anset det for rigtigst her at give paa en Maade, om jeg saa tør udtrykke mig, en authentisk Fortolkning af § 15 i Loven af 1863. Derpaa gaa Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3 ud, og jeg skal ogsaa paa Udvalgets Vegne anbefale det høie Thing at vedtage disse Ændringsforslag. Hvis nu altsaa det af Udvalget stillede Ændringsforslag vedtages, vil Resultatet deraf blive følgende, at man tillader de Kjøbstad-kommuner, som endnu ikke have faaet deres Vedtægter, ved Fastsættelsen af de faste Eiendoms-skatter at vælge et andet Aaar end Aaret 1853—62 og da navnlig Aaret 1869—78, at man tillader de andre Byer, hvor Eiendoms-skatterne ere gaaede ned under $\frac{1}{6}$ af samtlige Skatter ved den Revision, der foretoges 5 Aar efter, at Vedtægten er stadfæstet, og senere hvert 20de Aar, naar de andrage derom, og Ministeriet bifalder Saadant, at komme op til denne Sjettedel, som ved Loven af 1863 er anset for Minimum for Forholdet mellem de faste Eiendoms-skatter og de personlige Skatter, og endelig for det Tredie, at man tillader disse sidstnævnte Kommuner, navnlig da dem, som i de senere Aar have faaet deres Vedtægter stadfæstede, maaske endogsaa have faaet dem underkastede en første Revision, forudsat at ogsaa deres Eiendoms-skatter fortiden ere under $\frac{1}{6}$, ved Anmeldelse inden 1 Aar, fra det Lidsrum, Lovene traadte i Kraft, at kunne opnaa det Samme med Indenrigsministeriets Samtykke, nemlig at kunne forhøie Eiendoms-skatterne til $\frac{1}{6}$ af samtlige Skatters Beløb. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Udvalgets Indstillinger. Det er en Selvfølge, at Udvalget vilde sætte særlig Pris paa, om det